

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

§. 24. Concilium Romanum alterum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

Sæculum V. A.C. 464. pium scripsit, Episcopo, cui nomen An-
tonius, litteras ferente. Hortatur, ut
facti hujus, & similium audaciam reprimant,
& frequentius, ut expediret, Synodum convocarent.

Antonius Responsum Concilii Galliani, in quo Episcopi viginti numerabantur, Romam detulit; id enim ex epistola, ad ipsos vigesima quarta Febr. anni sequentis 464. a Pontifice data, apparet. Dicit, oportuisse, ut Episcopus Viennensis, sicut & Diensis, quem contra Canones ordinasset, deponerentur. Nihilominus, ne Pax Ecclesiarum turbaretur, mavult indulgere, & alicui ex ipsis Episcopo, Verano, committit curam, ut tanquam Legatus a Sacra Sede ad Mamerum Viennensem se conferat, moneatque, ne impofterum tale quidquam moliat, secus Jurisdictione in quatuor Ecclesias Provinciæ suæ privandum, eamque in Episcopum Arelatensem transfereendam. Ceterum jubet, ut ordinatio Episcopi Diensis a Leontio Episcopo Arelatensi, si ipsi visum fuerit, confirmetur.

§. XXIV.

Concilium Romanum alterum.

ep. I. Tarr.
to. 4. Conc.
p. 1033. **A**scanius Episcopus Tarraconensis, & omnes Suffraganei ejus, datis ad Hilari-
 arum Papam epistolis, querebantur, quod
 Silvanus, Episcopus Calaguriensis Diocesis,

cessis, in extrema illius Provinciæ parte
 sitæ, ordinasset quemquam Episcopum,
 populo invisum, atque alteri Episcopo
 Presbyterum eripuisset, quem ipso invi-
 to crearet Episcopum. Episcopus Cæsar-
 Augustanus præter querelas monita ad
 vicinos omnes Episcopos dederat, ut se
 ab hujus Schismatici Communione sepa-
 rarent. Ergo Episcopi Provinciæ Tar-
 raconensis Papam rogabant, ut sibi præ-
 scriberet, quid hac super causa in Conci-
 lio suo esset decernendum. Postea super
 alia quoque re scripserunt. Nundinarius,
 Episcopus Barcinonensis, moriens edixe-
 rat, quod cuperet Successorem habere
 Ireneum, jam Episcopum alterius Civi-
 tatis, cujus Ecclesia Barcenonensi origi-
 nem debebat; huic Nundinarius modica,
 quæ habebat, bona testamento relin-
 quebat. Illius Provinciæ Episcopi, per-
 pendentibus, quod Defunctus id optasset,
 atque Clerici, populus Barcenonensis, &
 viri in ista Regione spectatissimi eum ex-
 peterent, in Irenei translationem con-
 senserunt, petieruntque, ut Papa eandem
 ratam haberet.

Sæculum V.
 A. C. 464.

epist. 2.

Causæ memoratæ ad examen vocatæ
 sunt in Concilio Romæ acto, Basilisco, & p. 1060.
 Hermenerico Consulatum gerentibus,
 quinto Kalendas Dec. id est, 17. Nov. an-
 no 465. in Basilica S. Mariæ, cum Episco-
 pi, recurrente anniversaria die, qua Papa
 ordina-

Sæculum V. ordinatus fuerat, convenissent. Adfuere
A. C. 465. Episcopi quadraginta octo, si SS. Ponti-
 fex, & duo, qui ex Africa venerant, ac-
 censeantur. S. Maximus Taurinensis ne-
 mini, nisi soli Papæ secundus, nominatur;
 nec mirum, nam vir hic jam ab Impera-
 toris Honorii tempore inter Episcopos
 eximius ferebatur. Aliqui ipsius Sermo-
 nes ad nos usque transmissi sunt. Epis-
 copus Portuensis quinto loco legitur, &
 conjicere debemus, unumquemque or-
 dine temporis, quo Episcopus ordinatus
 fuerat, subscripsisse. In hoc Concilio
 quinque Canones conditi, quos Papa pro-
 nunciavit, aliique Episcopi acclamando
 probarunt; nam singuli sententiam non
 dixerunt. In quarto Canone dicitur,
 Episcopum ultro ea condemnare oportere,
 quæ ipse, vel Antecessores ejus per-
 peram, & contra Canones fecissent, quod
 si omittat, esse castigandum. Canon
 quintus reprehendit Episcopos, qui mor-
 ti proximi sibi Successorem designant,
 quod ipsorum erga unum hominem in-
 tempestivus favor Electionem futuram,
 & legitimam eludat.

Cum Papa occasione eorum, quæ Bar-
 cenone errata fuerant, hæc observanda
 proponeret, epistolam Episcoporum Hi-
 spaniæ hac super re recitari iussit. Hæc
 lectio bis clamore Episcoporum, abusum
 damnantium, ne cui Episcopatum alteri
 quasi

quasi Testamento legare liceret, inter-
rupta est. Altera quoque epistola de iis,

Sæculum V.
A. C. 465.

quæ Silvanus contra jus molitus fuerat,
lecta. Postquam Episcopi acclamassent,
Papa singulorum sententiam expetiit.

Concilium
Romanum
sub Hila-
ro.

S. Maximus Taurinensis sancte affirma-
vit, nihil unquam se admissurum, quod
Canones prohiberent, & ab omnibus, qui
in eos peccarent, Sacræ Sedi rationem
esse reddendam. (*) Ingenius Embro-
dunensis eadem pollicitus est, cujus exem-
plum omnes reliqui secuti. Papa præce-
pit, ut Concilii Acta a Notariis vulgaren-
tur, & quæ definita fuissent, scripsit, edi-
ta epistola Decretali, ad Ascanium, om-
nesque Episcopos Provinciæ Tarraconen-
sis directæ, atque 30. Dec. ejusdem anni

ep. 2. to. 4.
Conc. pag.
1035.

465. data. In exordio epistolæ SS. Pon-
tifex dicit, Magistratus, & Civium Prin-
cipes ex pluribus Hispaniæ urbibus litte-
ras ad se dedisse, in quibus Silvani facta
excusarent, hinc temporum necessitate
ponderata, se præterita velle dissimulare,
si modo imposteriorum Canones observen-
tur. Jubet igitur primo, ne quis Epis-
copus absque consensu Metropolitæ con-
secratur. Prohibet Episcoporum trans-
lationes. Vult ut Ireneus, sub pœna
Excom-

(*) Hic videmus, quanta Canonum Reveren-
tia illa ætate fuerit, & quanta SS. Pontificibus
Auctoritas.

Sæculum V. Excommunicationis ad Ecclesiam suam
A. C. 465. redeat, & Ascanius ex Clericis Barceno-
 nensibus virum eligi curet dignum, qui
 hanc Sedem obtineat, eundem consecret,
 ne Dignitas Episcopalis futuris tempori-
 bus quasi Hæreditaria reputetur, quæ per
 solam JESU Christi Gratiam confertur. In
 una Ecclesia nunquam duo Episcopi sint.
 Non ordinentur Bigami, nec Pœnitentes,
 nec mutilati, nec illiterati, etiamsi talem
 populus expetat. Indulget autem Pon-
 tifex, ut Episcopi, inscio Ascanio ordina-
 ti, suam Dignitatem teneant, si nullo ex
 prædictis defectu laborent. Necessitas
 temporum, quæ ad indulgendum movet,
 Dominatum Barbarorum, a quibus tota
 Hispania vexabatur, indicare videtur.

Ingenuus, Episcopus Embroduni, Al-
 pium maritimarum Metropolis, ad Hila-
 rum Papam querelam detulit, quod in
 Concilio Romano, anno 462. acto, Epis-
 copus Auxanius quædam in suæ Ecclesiæ
 favorem subreptitie obtinuisset, quibus
 Ecclesiæ Metropolitanæ jura læderentur.
 Papa ad Episcopos Leontium, Veranum,
 & Victurum rescripsit, jubens, ut in hu-
 jus causæ veritatem inquirerent, se vero
 nolle quidquam contra Canones conce-
 dere, aut quod Ecclesiarum jura acquisita
 læderet, nec favere Ambitioni Episcopo-
 rum; Episcopalis enim Ministerii fructus
 non terrarum spatio, sed animarum, quas
 lucra-

lucrarentur, numero, aestimari oportere. Sæculum V.
A. C. 465.
 Quæ S. Leo de duabus urbibus Cemela, & Nicea ad Varum, statuerat, ut unum Episcopum haberent, confirmat. Illa tempestate Episcopus Cemelæ, quod hæc civitas altera esset potentior, residebat; at post hæc Cemela furore bellico deleta, Sedes Episcopalis Niceam translata est.

§. XXV.

Initia S. Danielis Stylitis.

Anno eodem 465. Basilisco, & Hermerico Consulibus, excitatum Constantinopoli perniciosissimum incendium octo urbis Regiones consumpsit. Id futurum S. Daniel Stylites prædixerat, suaseratque Patriarchæ Gennadio, & Leoni Imperatori, ut, imperatis bis per hebdomadam publicis precibus, cladem avertere satagerent; sed surdis fabulam cecinerat. Eventus vaticinii memoriam reduxit, & populus ad Sancti viri Columnam festinans, is amissam domum, alius bona, amicos, uxorem, liberos sibi ereptos, lamentabatur. Ipse alienam calamitatem vehementissime dolens, & lacrymis perfusus, monebat, ut oratione, & jejuniis Deum placare conarentur. Tum manibus in Cœlum extensis pro eis oravit, & dimisit, dicens, post diem septimum ignem esse extinguendum, quod ita accidit.

Marc. Chro. an. 465. Chr. Pasch. vita S. Dan. ap. Sur. II. Dec. c. 24. c. 27.

Impe-